

Jutro będzie lepiej

Na zdjęciu większą część kadru zajmują dłonie mężczyzny. Są zwrócone ku górze i skierowane w stronę obiektywu. Palce są wyciągnięte w dół kadru, podczas gdy kciuki wystają na zewnątrz.

Na palcach nie ma pierścionków ani obrączki, a czarny pasek zegarka wystaje spod rękawa w prawym górnym rogu zdjęcia. Dłonie oznaczone są głębokimi bruzdami, a na palcach widać zagięcia i zmarszczki. W tle możemy dostrzec zagniecenia na spodniach mężczyzny.

Zmarszczki i guzki na skórze dłoni wyraźnie pokazują oznaki wieku. Niemniej jednak ręce nie wyglądają na kruche ani wrażliwe. Są silne, emanując żylastą siłą. Ich nagość i zapraszające ułożenie, bo dłonie są skierowane do góry i otwarte, sugerują łagodność, życzliwość i mądrość. Należą do Henrikusa Davenschota Augustusa, który miał 100 lat, gdy robiłem to zdjęcie w Vroomshoop, mieście położonym w centrum gminy Twenterand, w holenderskiej prowincji Overijssel.

Nazywam się Humberto Tan i oprócz tego, że jestem prezenterem telewizyjnym i speakerem radiowym, fotografuję.

To zdjęcie otwartych dłoni Henrikusa zrobiłem aparatem Canon EOS 5D Mark IV. Jest częścią szerszego projektu, w którym sfotografowałem 100 osób w wieku 100 lat i starszych. Były to osoby z Holandii oraz kraju mojego urodzenia, Surinamu, w Ameryce Południowej.

Seria nosi nazwę „Tomorrow Will Be Better” (Jutro będzie lepiej) na cześć holenderskiej piosenki Willy'ego Derby'ego z 1939 roku. Wybrałem ten tytuł, ponieważ kiedy rozmawiałem z ludźmi takimi jak Henrikus, zauważyłem, że większość z nich jest niesamowicie optymistyczna i pozytywnie nastawiona do życia, pomimo że mieszkają na naszej planecie od ponad 100 lat. Piosenka doskonale oddaje ten optymizm. [Tak mniej więcej brzmi: Naprawdę optymistyczne i pozytywne.

Dłonie osób starszych są ciekawe same w sobie. Jak widać na tym zdjęciu, dłonie Henrikusa są w zadziwiająco dobrej kondycji, zwłaszcza biorąc pod uwagę wiek osoby. Są pomarszczone i mogą mieć bruzdy na dłoniach, ale nie mają ran ani skaz i wyglądają na silniejsze, niż można by się spodziewać.

To doprawdy fascynujące, że chociaż lata pozostawiają ślady na reszcie naszego ciała, dłonie często zachowują dłużej swoją vitalność. Dlatego rozpocząłem tę serię. Każdej osobie zrobiłem trzy zdjęcia: portret, zdjęcie ich dłoni i jedno, które uchwyciło styl życia danej osoby. Przeprowadziłem z nimi również wywiady, aby dowiedzieć się więcej o tym, kim są i kim byli. By poznać jaka jest filozofia ich życia i sekret długowieczności. Rozmawiałem też o miłości.

Kiedy fotografowałem ludzi przedstawionych na tych zdjęciach, byli zdrowi, zarówno fizycznie, jak i psychicznie, co było ważne w przeprowadzaniu z nimi wywiadów. Wierzę w siłę osób starszych i interesuję się nimi od dawna. Ciekawi mnie też mądrość, którą mogą przekazać. Często są pomijani, ich rola w społeczeństwie pomniejszana, a nawet są

marginalizowani. I to nie jest w porządku.

Chciałem przedstawić osoby starsze tak, jak na to zasługują: z szacunkiem, pokazać ich doświadczenia i mądrość, z których wszyscy możemy się uczyć. Kiedy siedziałem z Henrikusem i innymi, zadawałem im te same cztery pytania: Kiedy był najszczęśliwszy moment w twoim życiu? Czy kiedykolwiek się bałeś? Czy nadal masz marzenia? Czego nauczyło cię życie?

Dla mnie ta seria zmienia sposób w jaki postrzegamy najstarszych ludzi w naszym społeczeństwie. Pokazuje grupę ludzi, którzy żyją co najmniej 100 lat i sprawia, że pytamy: jak to zrobili? Jakie są ich sekrety? Czy mają jakieś sekrety?

Te pytania doprowadziły do wydania albumu w Holandii i zorganizowania wystawy w Muzeum Fotografii w Maastricht, na południu Holandii. Bez wątplenia zdjęcia takie jak to sprawiają, że zastanawiamy się nad własnym życiem. Czy możemy się starzeć w zdrowy sposób, tak jak Henrikus? Jaki jest sekret ich długowieczności? Czego możemy się nauczyć od ludzi, którzy są sprawni i zdrowi w wieku 100 lat lub więcej?

To zdjęcie i cała seria są dla mnie wyjątkowe. Nauczyłem się tak wiele od ludzi, których sportretowałem. Pokazali mi, jak być pozytywnym, optymistycznym, miłym i zadowolonym z tego, co już masz. Tak jak wszyscy inni, osoby starsze zasługują na naszą życzliwość i szacunek. Nie zasługują na alienację, ignorowanie i marginalizowanie. Nie tylko dlatego, że są ludźmi, ale dlatego, że tak wiele możemy się nauczyć czerpiąc z doświadczeń, mądrości i postaw tych, którzy przeżyli co najmniej 100 lat.

Rozmawiajcie ze swoimi dziadkami. Zapytajcie ich, kiedy byli szczęśliwi. Spytajcie, czy mieli lęki w swoim życiu, czy nadal mają marzenia. Zadajcie pytanie o to, czego nauczyło ich życie. Niech będą dla Was inspiracją.